

οἱ στίχοι χρεωστεῖ πληρώνει καὶ ὅστις δυσαρρεστεῖται ἢ ἐξα-
μύωνται ἡμερώνει) Κύπρ. || Ἄσμ.

Καλὰ ποῦ τὴν ἐμέρωσα ἀγγρίσαν μοῦ τὴν πάλε
τὸ ἔκατσα τὸ ἔκλαια τὸ ἐγὼ τὰ λόγια ποῦ μὸλάλεν

διὰ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους μοὶ ἐλάλει) αὐτόθ.

Διάβαινε τῶν δαιρέτα με τὸ ἄς εἶσαι τὸ ἀγγρισμένη
νὰ δαίρετ' ἢ καρτοῦλ-λα μου πῶς εἶσαι μερωμένη

αὐτόθ. Διὰ τὴν σημ. πβ. καὶ μεσν. Ἀσίζ. Κύπρ. (ΚΣάθα
μεσν. Βιβλ. 6, 133) «ἡ γυναῖκα ἐνὶ κρατημένη νὰ μὴδὲν
οἰοῖται ν' ἀγγρισθῇ ὁ ἄνδρας τῆς εἰς τὴν ἀσθένειάν του,
ἢ ἂν τὸν ἐποίκεν ν' ἀγγρισθῇ καὶ νὰ ἐπέθανεν, πρέπει
να βάλουν ἐπάνω τῆς ὅτι ἐσκότωσέν τον», Σαχλίκ.
Ραφαὶ καὶ Στίχοι 336 (ἐκδ. Wagner σ. 76) «ὁ νοῦς τῆς
ἡς πολιτικῆς εἰς τὸ κακὸ γυρίζει, | ἀγγρίζει κύριν καὶ
παιδιά καὶ ἀνδρόγυνα χωρίζει». Συνών. ἀναγγρίζω,
δολλαγγρίζω ἢ λολλαγγρίζω, ξαγγρίζω καὶ ξαναγ-
γγρίζω, παραγγρίζω. Ἀμτβ. ἐρεθίζομαι, ὀργίζομαι,
Ρόδ. κ. ἄ. : Τὸ παιδί ἄγρισε καὶ κλαίει Ρόδ. β) Μετβ.
ἐρεθίζω διὰ προσψαύσεως, ἐπὶ πληγῆς Κρήτ. κ. ἄ. — Λεξ.
Περὶδ. : Μὴν ἀγρίζης τὴ δληγὴ Κρήτ. Συνών. ἀφορμίζω.
Ἀμτβ. ἐρεθίζομαι, φλεγμαινῶ Ρόδ. Συνών. κακοφορ-
μίζω. γ) Δυσαρρεστῶ Κύπρ. : Ἀγγρισεσ τὸν θκειόν σου
τῶν ἐν σὲ δαιρετῶ. Ἐν τοῦ δωκεσ τοῦ μωροῦ πωρικῶ τὸ ἄγ-
γρισεσ το. Εἶμαι ἀγγρισμένος με τὸν ἀερόφον μου. || Παροιμ.
Ἀγγρίστην ὁ λαὸς με τ' ὄρος (εἰρων. ἐπὶ δυσαρρεσκειᾷς ἀδυ-
νάτου ἐναντίον ἰσχυροῦ. λαὸς=λαγός). 2) Ἀμτβ. ὀργῶ
πρὸς συνουσίαν, συνήθως ἐπὶ ζώων Κρήτ. Λέσβ. Σύμ.
κ. ἄ. Ἐγρισαν οἱ τράοι (ἐγεννήθη ἐν αὐτοῖς ἡ γενετήσιος
ὀρμή, ἡλθον εἰς τὴν περίοδον τοῦ ὀργασμοῦ) Σύμ. Τράος
ἄγρις (ὀργῶν πρὸς συνουσίαν) αὐτόθ. Βρέ, ἀγρισμένους
εἶσι σήμερα! (πρὸς ὀχληρὸν) Λέσβ.

ἀγγρισι ἡ, Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἄγγρισις. Πβ. Μαχαιρ. (ΚΣάθα Μεσν.
Βιβλ. 2, 60).

Δυσαρρέσκεια : Ἐπκισέν τον ἡ ἀγγρισι. Συνών. ἄγγρι-
σμα 1.

ἀγγρισμα τό, ἀμάρι. ἀγρισμα Λέσβ. ἀγγρισμα
Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγρίζω.

1) Δυσαρρέσκεια Κύπρ. : Ἐκαμέν μου ἕναν ἀγγρισμα
χωρίς λόον (ἔδειξεν εἰς ἐμὲ μίαν ψυχρότητα κτλ.) Συνών.
ἀγγρισι. 2) Ἡ πρὸς ὀχείαν ὀρμή τῶν ζώων Λέσβ.
Συνών. ἀγγρισμός.

ἀγγρισμός ὁ, ἀμάρι. ἀγρισμός Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγρίζω.

Ἡ πρὸς ὀχείαν ὀρμή, συνήθως ἐπὶ ζώου. Συνών.
ἀγγρισμα 2.

ἀγγριφας ὁ, ἀγριφας Ρόδ. ἔγριφας Κρήτ. ἀγγρι-
φας Κῶς Ρόδ. κ. ἄ. ἀγγριπας Κῶς ἀγγριφους Λυκ. (Λι-
βύσσ.) ἔγριφας Κρήτ. ἀγρίφη ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀγρίφη δηλοῦντος βωλοκόπον
ὄργανον ἢ γεωργικὸν ὄργανον, δι' οὗ συνήγον τὸν χόρτον,
ἐξ οὗ τὸ μεσν. ἄγριφος παρὰ Κωνστ. Πορφ. ἐν Ἐκθέσ.
βασιλείου τάξεως (ἐκδ. Βόνν. σ. 670, 2) «ἀγρίφους μετὰ
ἀλυσιδίων». Ὁ τύπ. ἄγγριπας ἔχει τὸ π παρὰ τὸ φ πιθα-
νώτατα παλαιόθεν, δι' ὃ πβ. τὰ παραλλήλως μετὰ π καὶ
φ φερόμενα ἀρχ. ἄγριπος-ἄγριφος καὶ γρίπος-γρίφος,

τὸ δὲ ἄγγριφους ἀνάγεται εἰς τὸ μεσν. ἄγριφος. Ἰδ.
ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 127.

Ὁργανον σιδηροῦν μετὰ ἀγκυλῶν εἰς τὸ ἄκρον, διὰ
τοῦ ὁποίου ἀνέλκουν τὰ εἰς τὰ φρέατα ἐμπίπτοντα ἀντλή-
ματα. Συνών. ἀγγρίφι 1, ἀρπαγας, ἀρπάγη, ἀρπά-
χνα, ἀρπάχτης.

ἀγγριφερδς ἐπίθ. ἀμάρι. ἀγγριθερός ΚΠασαγιάνν.
Μοσχῆς 91 ἀγριθερός Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγγρίφι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερός.

Ὁ μὴ λεῖος, ὁ τραχύς : Ἀγγριθερά, θειαφόχρωμα, βαρύ-
κορμα τ' ἀκορμιάλια ἐκρέμαγαν τοῖς λαιμαρῖς τους ΚΠασα-
γιάνν. ἐνθ' ἄν.

ἀγγρίφι τό, ἀγρίφι Ρόδ. ἄγριφι Εὔβ. (Κάρυστ.)
ἄγριφ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀγγρίφι Ζάκ. Μεγίστ. Νίσυρ. Σίφν.
Τήλ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Περὶδ. ἀγγρίφ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
κ. ἄ. ἄγριφι Εὔβ. (Κάρυστ.) Σίφν. κ. ἄ. — ΑΠαπαδιαμ. Χρι-
στουγενν. διηγ. 98 ἄγριφι Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Σκαδ.)
Σέριφ. ἄγριφ' Σάμ. ἀγγρίφι Ζάκ. Πελοπν. (Βαμβακ. Βασ-
σαρ.) Τσακων. ἀγρίφι Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀγγρίφιον. Περὶ τῆς ἐτυμ. ἰδ. ἈνθΠα-
παδόπ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 127.

1) Ἀγκιστρον πρὸς ἐξάρτησιν πράγματός τινος, συνή-
θως δὲ ἡ τῶν φρεάτων ἀρπάγη, ἥτις εἶναι ὄργανον σιδη-
ροῦν μετὰ τριῶν ἢ περισσοτέρων ἀγκυρίδων εἰς τὸ ἄκρον,
διὰ τοῦ ὁποίου ἀνέλκουν τὰ εἰς τὰ φρέατα ἐμπίπτοντα
ἀντλήματα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Τήλ.
Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Περὶδ. : Κρέμασε τὸ κρέας 'ς τ' ἀγγρίφι
Περὶδ. || Φρ. Δὲν τὸν πιάνει τ' ἀγγρίφι (ἐπὶ ἀνθρώπου πονη-
ροῦ. Ἡ μεταφ. ἐκ τοῦ δυσκόλως συλλαμβανομένου ἀντλή-
ματος) Χίος || Ἄσμ.

Τὸν μαστραπῶν ἡβγάλλον τον ἀφ' τὰ βαθρά μ' ἀγγρίφι

Μεγίστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄγγριφας. 2) Τεμάχιον
ξύλου ὀξὺ καὶ βελονοειδές, ἀκὺς ξύλου, ἢ ὀξεῖα προεξοχή
λίθου Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ. 3) Ἀκανθα Ζάκ. Πελοπν.
(Βαμβακ. Βασσαρ.) Τσακων. κ. ἄ. : Τὸ ἀραπόσουκο ἐνὶ ὄλιον
ἀγγρίθια (τὸ φραγκόσουκον εἶναι πλήρες ἀκανθῶν) Τσακων.
|| Φρ. Ἡ δουλειὰ ἔχει πολλὰ ἀγγρίφια (δυσχερεῖας, προσ-
κόμματα εἰς τὴν ταχεῖαν καὶ αἰσίαν διεκπεραίωσιν) Ζάκ.
Ἐβαλες τ' ἀγγρίθι σου καὶ δὲν ἔγινεν ἡ δουλειὰ (παρενέβαλες
προσκόμματα) αὐτόθ. (Συνών. φρ. ἔβαλες τ' ἀγκύλια
σου, ἔβαλες τὴν οὐρά σου). Εἶναι ἀγγρίφι! (ἐπὶ ἀνθρώ-
που, ὅστις συνηθίζει νὰ πειράζῃ, νὰ ἐνοχλῇ) αὐτόθ.

4) Μόνον κατὰ πληθ. βράχοι ἀπότομοι καὶ ὀξεῖς,
οἵοι συνήθως εἶναι οἱ τῶν ἀκτῶν τῶν θαλασσῶν, ἐν
γένει δὲ λίθοι αἰχμηροί, μυτεροί Εὔβ. (Κάρυστ.) Κύθν.
Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Σκαδ.) Σάμ. Σέριφ.
Σίφν. κ. ἄ. — ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. : Ὁ τόπος εἶναι ὄλο
ἄγριφια, δὲ μπορεῖς νὰ πατήσης Κάρυστ. Ἐπῖσα μέσ' 'ς τὰ
ἄγριφια Σάμ. Τὰ ξέρον ἀπόξον ὅλα τὰ λιμανάκια, τοὺς κάβους
καὶ τὸ ἄμμονδιές, ὅλες τοῖς ξέρες καὶ τὰ ἄγριφια καὶ τὰ θα-
λάμια ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. || Φρ. ὦ, ποῦ νὰ σὲ φάν τὰ
ἄγριφια! (δηλ. νὰ πνιγῇς ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ τὸ πτωμά σου
νὰ ἐκβρασθῇ εἰς ἀπροσπελάστους βράχους, ὅπου νὰ σα-
πήσῃ χωρὶς νὰ ἀξιωθῇ ἐνταφιασμοῦ) Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Ἀνίσως καὶ μ' ἀπαρηστης καὶ πάη ἄλλοῦ ἢ φιλή σου,
τὰ ἄγριφια τοῦ περιγαλιᾶς νὰ φάν τὴ γορμαλιά σου
(τὸ κορμί σου) αὐτόθ.

